

Že klije

Iz evangelija po Luku 13,22-35

Ko je učil na poti v Jeruzalem, je šel skozi mesta in vasi. Tedaj mu je nekdo rekel: »Gospod, ali je malo teh, ki se bodo rešili?« On pa jim je dejal: »Prizadevajte si, da vstopite skozi ozka vrata, kajti povem vam: Veliko jih bo želelo vstopiti, pa ne bodo mogli. Ko bo hišni gospodar vstal in vrata zaprl, boste ostali zunaj. Začeli boste trkati na vrata in govoriti: ›Gospod, odpri nam!‹ Pa vam bo odvrnil: ›Ne vem, od kod ste.‹ Tedaj mu boste začeli govoriti: ›Pred teboj smo jedli in pili in po naših ulicah si učil,‹ toda rekel vam bo: ›Ne vem, od kod ste. Pojdite proč izpred mene vsi, ki delate krivico!‹ Tam bo jok in škripanje z zobmi, ko boste videli Abrahama, Izaka in Jakoba in vse preroke v Božjem kraljestvu, sebe pa vržene ven. Prišli bodo od vzhoda in zahoda, od severa in juga in bodo sedli za mizo v Božjem kraljestvu. In glej, so zadnji, ki bodo prvi, in so prvi, ki bodo zadnji.«

Tisto uro je pristopilo nekaj farizejev in so mu rekli: »Odidi pojdi od tod, kajti Herod te hoče umoriti.« Rekel jim je: »Pojdite in recite temu lisjaku: Glej, izganjam demone in ozdravljam še danes in jutri, in tretji dan bom dosegel cilj. Vendar moram danes, jutri in pojutrišnjem nadaljevati pot, ker ni možno, da bi prerok umrl zunaj Jeruzalema. Jeruzalem, Jeruzalem, ki moriš preroke in kamnaš tiste, ki so poslani k tebi! Kolikokrat sem hotel zbrati tvoje otroke kakor koklja svoja piščeta pod peruti, pa niste hoteli! Glejte, vaša hiša je zapuščena. In povem vam: Ne boste me videli, dokler ne porečete: ›Blagoslovljen, ki prihaja v Gospodovem imenu!‹«

... da bi skrbel za kal novega življenja, njegovo Besedo v tebi, družini, bratstvu ...

☪ Lukov evangelij na sredi trinajstega poglavja usmeri naš pogled na pot, ki bo Jezusa popeljala proti Jeruzalemu. Njegovi koraki bodo prehodili mesta in vasi, prekrizali pot ljudem vseh vrst in družbenih slojev, ki jih bo učil skrivnosti nebeškega kraljestva. Ob njegovih besedah mu nekdo, čigar ime ostane neznano, zastavi vprašanje: »Gospod, ali je malo teh, ki se bodo rešili?« Verjetno je Jezusova pridiga v njem prebudila dvome in pomisleke o odrešenju. Temeljna težava človeka je namreč odrešenje in vsaka religija je poskus rešitve tega problema. Vprašanje je na mestu, vendar je morda narobe zastavljeno, kar pojasni Jezusov močan odziv. Nihče se ne reši sam. Pohujšanje, ki ga je Jezus najbrž prebujal, je bilo povezan s tem, da je glagol »rešiti« uporabil v pasivni obliki ter tako izničil vsak poskus človeka, da bi si z asketskih ali spokorniškimi dejanjem zaslužil odrešenje.

☪ Vrata, ki vodijo v nebeško kraljestvo, so ozka, saj skoznje ne moremo vstopiti s poveličevanjem lastne domnevne pravičnosti. Trud oziroma boj, k kateremu nas Jezus vabi, ni boj za osvajanje zaslug, ampak za slačenje lastnih samozadostnosti. Prišel bo dan, »ko bo hišni gospodar vstal«, ko bo torej obujen od mrtvih. Takrat bo za vselej zaprl vrata vsem tistim, ki so bili prepričani, da bodo lahko vstopili, ker so mislili, da ga poznajo. V nebeško kraljestvo se lahko vstopi samo prek dinamike izročitve, predaje, sprejetja. Beseda nas opominja, kaj je najhujše zlo – lahko jemo in pijemo v pričo Njegovega obličja, torej prisostvujemo evharistični gostiji, pa ga še vedno ne poznamo. Drugi bodo prišli z vzhoda in zahoda in vstopili, prejeli v dar novo življenje ter prisedli k Gospodovi mizi. Zadnji bodo tako prvi in ostali bodo prvi vse dokler bo obljubljen dežela Njegovega prijateljstva ostala dar in ne osvojena trofeja.

☪ Za neznancem, ki ogovori Jezusa, se oglasijo nekateri farizeji pod pretvezo, da jih skrbi za njegovo življenje. Verjetno jih je poslal Herod sam v upanju, da bi prestrašili Jezusa in ga tako pregnali z njegovega območja. Jezus jim izroči sporočilo za Heroda, ki ga označi za lisjaka, za nečisto žival, ki pod krinko noči napade kokoši, jim izpije kri ter za seboj pusti morijo. Herod se posluži pretkanosti, da bi

naredil tisto, kar mu moč ne dopušča. Jezus bo dočakal usodo kokoši – On, ki kakor koklja želi pod svoje peruti vzeti sveto mesto, Jeruzalem. Svoje sogovornike opozori, da ne bo žrtev krute usode, ampak da bo šel sam zavestno naproti popolni podaritvi sebe v velikonočnem tridnevju, ki se bo dopolnila prav v Jeruzalemu. Jezus se predstavi kakor Gospod časa in zgodovine, ki se odločiti bivati kakor podaritev sebe za naše odrešenje.

☩ Jeruzalem je ljubljena, a hkrati tudi trmasta nevesta. Je simbol ranjenega človeštva, vajenega braniti se v ljubezni. Jeruzalem ne prenese prerokov in jih pobija, saj vpijejo resnico in resnica je ena sama: »kolikokrat sem hotel zbrati tvoje otroke kakor koklja svoja piščeta pod peruti.« V Njemu resnica sovпада z ljubeznijo. Ko bomo razumeli vse to, se bomo radovali in prepoznali Blagoslovljenega, ki prihaja in ostaja med nami.

Za poglobitev ... če želiš.

Kdor ima Jezusa Kristusa za prijatelja in sledi tako velikodušnemu kapitanu, kakor je on, lahko gotovo potrpi vsako stvar. Jezus namreč pomaga in daje moč, nikoli se ne izneveri in ljubi iskreno. Vedno sem se namreč zavedala in še vedno jasno vidim, da ne moremo biti všeč Bogu in od njega prejeti velikih milosti drugače kakor po rokah Kristusove presvete človeškosti, ki mu je všeč. To sem večkrat izkusila in to mi je povedal Gospod sam. Jasno sem videla, da moramo iti skozi ta vrata, če želimo, da nam najvišje Veličanstvo razodene svoje velike skrivnosti. Ni treba iskati druge poti, četudi dosežemo vrh kontemplacije, saj na tej poti ostajamo varni. Vsakič, ko pomislimo na Kristusa, se spomnimo ljubezni, ki ga je spodbudila, da nam je podaril številne milosti, in goreče ljubezni, ki nam jo je izkazal Bog, ki nam je v njem dal dokaz nežnosti, s katero nas spremlja – ljubezen namreč prosi za ljubezen. Če bi nam Bog, enkrat, izkazal milost, da bi nam v srce vtisnil to ljubezen, bi nam vse postalo lahko in naredili bi veliko v kratkem času in brez napora.

(sv. Tereza Avilska, Il libro della vita [Knjiga življenja])